

Vanggaard og Ulrich) har i det væsentlige kunnet tiltræde de af Ministeren foreslaaede Fordelingsregler, der er analoge med de i Afgiftsloven gældende, men da man fra anden Side har ønsket disse ændret, har Mindretallet ogsaa ønsket foretaget den Ændring, at Sognekommunerne fik en større Andel end foreslaaet, og har herom stillet Ændringsforslag Nr. 7 til § 3.

Et *andet Mindretal* (Knud Hansen, J. P. Jensen, F. K. Madsen, N. P. Nielsen, Sundbo og Wilmann) maa fraraade, at de Afgifter, som udredes efter denne Lov, fordeles til delvis Dækning af Kommunerne Vejudgifter. Til Dækning af disse vil fremtidig blive fordelt mindst 22 Mill. Kr. aarlig. Der vil derfor være Grund til at fordele Lovens Provenu, som ikke hidtil er brugt til Vejudgifter, til Kommunerne i Forhold til disses Udgifter til Skolevæsen, Aldersrente, Fattigvæsen og Hjælpekasser, saaledes at disse Udgifter i hver Kommune stilles i Forhold til dens Skatteyderes skattepligtige Indtægt. At en saadan Hjælp kunde være tiltrængt, erkendte Venstre, da det den 24. Marts 1926 foreslog at overføre til Kommunerne visse Afgifter for at lette Kommunerne for de tunge Byrder, som de lovbestemte Ydelser er for mange Kommuner. Ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget for indeværende Finansaar foreslog daværende Finansminister Bramsnæs at fordele 10 Mill. Kr. til Kommunerne efter de siden 1903 benyttede Regler for Tilskud til Kommunerne. Under Behandlingen af Ministeriet Staunings Kriselovforslag foreslog Det radikale Venstre at fordele 18 Mill. Kr. til de nødstedte Kommuner. Og det foresloges, at de to Trediedele af dette Beløb ligeledes skulde fordeles efter Loven af 15. Maj 1903.

Mindretallet maa fastholde, at man ved at fordele Pengene, som indkommer efter nævnte Lov, paa den foran angivne Maade bedst er i Stand til at komme de Kommuner til Hjælp, som særlig kunde trænge til en Haandsrækning, og stiller derfor Ændringsforslag under Nr. 5 til § 3.

Et *tredie Mindretal* (Korsgaard og C. J. F. Sven) er enig i, at Kommunerne ved særlige Afgifter bør have de Udgifter, som foraarsages af det Slid, som forvoldes af Kørsel med Motorvogne, dækket, saaledes at de ordinære kommunale Skattekloder ikke skal anvendes hertil.

Som Følge heraf kan Mindretallet tiltræde, at der for en kortere Tid — helst foreløbig kun for et Aar, indtil man har virkelig Mulighed for at kunne bedømme, dels hvilke Udgifter Motorkøretøjerne foraarsager paa de offentlige Veje, dels hvilket Beløb den vedtagne Lov om Automobilafgifter vil give for et Aar — skaffes Kommunerne Sikkerhed for Dækning af Udgifterne ved det omhandlede Slid derved, at der pr. Aar overføres et Beløb af 5—6 Mill. Kr. til Kommunerne.

Da Omsætningskattens væsentligste Berettigelse efter Mindretallets Mening ligger i et Luksusmoment, og et saadant efter Mindretallets Mening er et udpræget Statskattegrundlag, vilde Mindretallet have foretrukket, at det nævnte Beløb af 5—6 Mill. Kr. foreløbig for et Aar blev fremskaffet ved, at der for dette Aar fra Statens Formueregnskab overførtes 5—6 Mill. Kr. til Kommunerne.

Da dette Standpunkt ikke har vundet Tilslutning indenfor Udvalget, har Mindretallet anset det for formaalsløst at stille hertil sigtende Ændringsforslag, men forbeholder sig at motivere sin Stilling ved Forhandlingerne i Folketinget saavel til dette Forhold som til Lovens Varighed.

Da Begrundelsen for, at Motoromsætningskatten søges overført til Kommunerne, er den, at specielt Sognekommunernes Vejudgifter nu antages at blive væsentlig større end antaget i den Kommissionsbetænkning, som danner Grundlaget for Beregning af de Afgifter, der bør paalægges Motorkøretøjer, er Mindretallet af den Mening, at Sognekommunerne bør have en væsentlig større Del af Motoromsætningskatten end efter Lovforslaget.

Dels af Hensyn hertil, dels af Hensyn til, at den almindelige Afgift af Motorkøretøjer efter Mindretallets Mening giver en